

[Poul Dam.]

folket — og jeg prøver så vidt muligt at undgå ordet befolkningen, som er blevet gængs herinde, og som antyder en lidt for stor afstand ud til folket — ikke forstår, at vi bruger så megen tid og energi på. De kan nemlig ikke se, og de har ret, hvordan disse såkaldte løsninger, som man opstiller, påvirker de problemer, som de har rundt omkring i hjemmene og på arbejdspladserne i øjeblikket.

Det er gået sådan i den tid, at politikerne har talt sig fra hinanden og så sammen igen foran fjernsynskameraer; men først og fremmest taler politikerne sig længere og længere væk fra folket. Hvis man skulle prøvet at forklare — men vi har jo alle sammen så travlt med møderne herinde, at vi ikke når at komme ud og forklare, hvad det er, der sker — meningen med debatten i dag, ja, så ved vi, at det drejer sig om nogle lovforslag, hvor der er én ting, der er fuldstændig sikker, nemlig at den udformning, som lovforslagene får efter denne anden behandling, ikke bliver den endelige. Der er i øjeblikket ingen dækning for det, der foreslås, der er ingen enighed om noget som helst i det, hvori dette kun er en del. Spørgsmålet er: hvad gør vi alt dette for? Nogen har sagt, det var kun et alibi, som man skulle have at præsentere, når sammenbruddet kommer i næste uge, og det kan måske være meget praktisk ud fra et partitaktisk synspunkt, men det er svært at forklare folk, at man spiller bold med deres håb om skattelettelser af partitaktiske grunde. Naturligvis kan man fra visse steder håbe på et sort forlig, men for det første tror jeg ikke, at det kommer, for det andet tror jeg, at det vil være katastrofalt for samfundet.

Folketinget er folkets repræsentanter, og der er jo en tilbøjelighed til, at vi, når vi sidder herinde — og man skal såmænd kun sidde herinde nogle ganske få måneder — kommer temmelig fjernt fra folket. Man kunne tænke sig i et svagt øjeblik det eksperiment, at 10 af folketingets pladser blev besat ved lodtrækning i CPR-registret med folk, der kom udefra og fik lov til at sidde her en måned og sige deres hjertes mening, og som i den måned formodentlig ikke blev ødelagt. Jeg tror, at folkestyret ville tjene ved det, jeg tror, at folketinget ville lære noget om, at de er repræsentanter for et

folk. Hvis man ikke kan lære det, hvis den krise, som folkestyret er inde i i øjeblikket, ikke klares meget snart, så kommer der på et eller andet tidspunkt dette, at nogen gentager, hvad Cromwell sagde til det lange parlament — jeg tillader mig at citere det på engelsk — You are no parliament, I said, you are no parliament! Og så tør vi håbe, at der ikke er nogen, der fortsætter, som Cromwell gjorde, nemlig sagde: In the name of God, go!

Fuglsang (DKP):

I de spareforslag, som er fremsat af en mindretalsgruppe omkring regeringspartiet, indgår også en nedskæring af tilskuddene til mejeriprodukter, gennem hvilken man vil spare 170 mill. kr. Forslaget fremsættes i en periode, hvor man netop ude over Europa ser bønderne protestere mod de kaotiske tilstande, som afsætnings- og prismæssigt findes på fødevaremarkedet, kaotiske tilstande i strid med Romtraktatens løfteparagraf om at sikre afsætningen af en stadig stigende produktion til stabile priser, rimelige for såvel producenter som forbrugere, kaotiske tilstande, som skyldes, at fødevarerne hober sig op i kølehuse og andre steder, simpelt hen fordi forbrugerne, befolkningerne, ikke har råd til at købe de nødvendige fødevarer. Dette nedskæringsforslag er for øvrigt også i strid med en henstilling fra den ellers højtærede Kommission om at forsøge at aflaste fødevaremarkedet ved at gøre fødevarer billigere, bl. a. ved at afskaffe eller i hvert tilfælde klækkeligt nedsætte momsen på fødevarer. Selv i dette yderst reaktionære selskab, som EF er, lykkes det altså regeringen at få sig placeret på den yderste fløj.

Det tør nok siges at være symbolsk for en trist udvikling for et parti, som i sin tid efter en lang tids folkelig demokratisk kamp var med til at gennemføre det demokratiske fremskridt, som indførelsen af folketingsparlamentarismen i Danmark var. Siden da har venstre i Danmarks politiske historie tegnet sig i hvert fald to gange på en bemærkelsesværdig, om end helt anden måde, nemlig den først gang den priode, som går under betegnelsen Madsen Mygdals periode, og nu prøver regeringen Hartling at placere sig i fortsættelse heraf.

De førnævnte nedskæringer på nødvendige fødevarer var én side, men kigger man